vore Opdragelsesanstalter for de vanskeligste Drenge har da ogsaa fuldstændig fordømt Prygl. Muligvis bunder mange af Vanskelighederne i en mangelfuld Forstaaelse af, hvad det er, der rører sig hos Barnet. Hvad er det daarlige, det slette, naar man rigtig undersøger det?

Meget skarpt lyder det fra en af Besvarelserne: »Det er en praktisk, af pædagogisk Uforstand udsprungen Vildfarelse, at Tvang, Prygl o. s. v. er opdragende. Det onde i Barnet er ikke en selvstændig Vækst — et Slags Ukrudt, man kan hæmme eller luge bort, saa det gode kan vokse stærkere. Det onde er en Forkrøbling eller Misdannelse i den sjælelige Vækst. Den rettes kun ved, at der skaffes bedre Vilkaar for den naturlige Vækst og Betingelser for kraftigere Ytringer af den sjælelige Energi.

De to Grundfejl, som ligger bag ved næsten alle Børneforvildelser, er Dovenskab og kønslige Udskejelser.

Dovenskab er enten blot Mangel paa Interesser eller Vidnesbyrd om bristende Hjerneenergi. Dovenskaben og alle deraf udspringende Laster kan derfor ikke bekæmpes ved Tvang, men kun ved at styrke Legemet, særlig Nervesystemet, fremkalde Livsglæde, omgive Barnet med Kærlighed, give Plads for alle dets smaa Interesser, saa der af dem i Tidens Løb kan vokse større Interesser og fastere Stræben frem.

Kønslige Forvildelser, Nydelsestrang o. s. v. er enten patologisk og skal da behandles af Lægen, eller har sin Grund i Lediggang, Mangel paa andre Interesser. Jævnlig skyldes disse Laster kun mangelfuld sund Ernæring, uregelmæssig og utilstrækkelig Søvn og anden saadan Uordentlighed i Livsførelsen.

Ingen af disse Børnelaster kræver Straf, men alene Pleje og Undervisning.

Tvang skaffer aldrig sundere Baner for den sjælelige Energi, men forkrøbler enten hele Energimængden eller fører den ind paa forkrøblede Udveje, saa den avler Lumskhed, Løgnagtighed, hemmelige Synder eller sløv Ligegyldighed. Overfor kraftige Naturer avler Tvangen Trods, gør Sindet raat og brutalt og frister til selv at gøre Overgreb, hvor man faar Magt dertil.

De moralske Egenskaber bunder alle i Medfølelse og Æresfølelse, og disse kan kun udvikles gennem Tillid og Respekt for Personligheden.

Alle Børn, men mest de forkomne, trænger til Fasthed i de daglige Vaner og i de Forestillinger, de arbejder under. Men Fasthed kræver hverken Haardhed, legemlig Straf eller Vold«.

— — Naar alt kommer til alt tror jeg nok, at alle Indsenderne er enige om, at den Anstalt eller det Hjem, der kun ved Undervisning, ved planmæssigt Arbejde og fast Orden søger at optugte et socialt brugbart Individ — den har ikke løst sin hele Opgave. Netop ved de rigtig vanskelige Børn gælder det at redde et *Menneske.* Det kan være forfærdelig svært — som en skriver — at finde de Følelser, til hvilke der skal appelleres. Men det er godt, at Opgaven søges der, at finde frem til og faa Tag i det positive, enten man saa ellers tror mere eller mindre paa Prygl. »Det gælder at bryde gennem et Panser af Mistro, Uvilje og Forkuethed«. Men bag det »findes noget godt hos ethvert Barn«.

Overfor de spæde Spirer det mangen Gang er, er »Ros mere værd end Dadel«, Tillid mere end Bevogtning. Det er Kærlighed og Forstaaelse og Tillid, forsømte Børn trænger til — lige saa meget som forkælede — for at de selv kan føle Sympathi, og deres Æresfølelse rejses. Her melder det store Krav sig til Lederen: har han ikke blot Myndighed, men Kærlighed nok, saa han kan komme i et nært personligt Forhold til hvert af Børnene? Thi »Oprejsningsmagt er der kun i at føle Taknemlighedens og Hengivenhedens Solskin lyse inde i Sindet«. *Georg Christensen.*

Til de Mænd og Kvinder, som besvarede de i Marts og April af »Kvinden og Samfundet« udsendte Spørgsmaal om de Principper, hvorefter vore Børnehjem og Opdragelsesanstalter bør ledes, sender Redaktionen sin bedste Tak.

Spørgsmaalene blev udsendt til et Par Hundrede Mænd og Kvinder — fortrinsvis til Pædagoger, til nogle Jurister og til nogle socialt interesserede Præster, samt til alle Forstandere og Forstanderinder for Børnehjem og Opdragelsesanstalter. Svar indløb der, som meddelt i dette Blads Nr. 9, fra nogle og tredive. Endvidere en Del Breve fra andre, som med forskellige Motiveringer undskyldte, at de ikke svarede. Endelig et Par Breve, hvori der udtryktes Vrede over de udsendte Spørgsmaal.

Besvarelserne var til vor Glæde og Til-